

De kristnes Pligt.

Af *Fru Katharina Waugh Mc. Cullock*,
Fredsdommer i Evanston, N. Amerika.

(Sluttet).

Disse Ordsprog, der var til, før man havde Bøger, gik fra Mund til Mund, fra Slægt til Slægt. Forældre lærte deres Børn dem, og disse lærte dem atter til deres Smaafolk. Utvivlsomt lærte Maria ogsaa Jesus disse og mange andre Skriftord og Salmer efter jødisk Skik og Brug. Marias egen Lovsang vidner om, at hun var en Kvinde, der var besjælet af ædle Tanker, Kærlighed til sit Land og Folk og en inderlig og stærk Tro paa Gud, og at hun havde en god Forstand. Maaske har hun bidraget sit til, at Jesus kom til at sætte Kvinderne saa højt. Aldrig har han i Ord eller Gerning behandlet dem, som om de var mindre Værd end Mændene.

Til Kvinder gav han den første Befaling om at forkynde hans Opstandelse for Folket. Ikke alene Maria, men ogsaa mange andre Kvinder var blandt den første kristne Kirkes trofaste Arbejdere. Der var Kvinder blandt Tilhørerne, og der var Kvinder blandt dem, der forkyndte Ordet og dem, der profeterede.

Paulus, Menighedens store Fører, har talt meget om Slavernes Frihed og gode Behandling. For ham var alle Mennesker lige, enten dette Menneske saa var Slaven, Onesimus, eller Læreren, Philemon. Paulus lærte, at der ganske vist var Slaver og frie Folk til, men at overfor Kristus var de alle lige. Han erkendte og opmuntrede Kvindens Arbejde i Kirken. Blandt de Kvinder, som

Paulus anbefaler og mindes med Ærbødighed er: Phøbe; Priscilla; Maria; Junia; Tryphena; Tryphosa; Persis; Rufus's Moder; Julia; Nereus's Søster (Romerbrevet); Claudia (2. Tim.) og Appia (Philemon).

Nogle vil hævde, at Paulus var saa meget imod, at Kvinderne forkyndte Ordet, og at han paalagde dem alt muligt ringe Arbejde. Naar man imidlertid læser hans Breve opmærksomt igennem, vil man lægge Mærke til, at han kun har søgt at føje sig efter de Skikke, der paa hans Tid fandtes blandt de østerlandske Folk, og at da han blot foreskrev en Maade, hvorpaa de Kristne kunde bære sig ad, saaledes at de vakte mindst Anstød. Han anerkendte fuldtud Kvinderne som Prædikanter, der hvor han raader dem til, at holde Hovedet dækket, naar de prædiker eller profeterer (1. Cor. 11, 5), eller naar de beder (V. 13), for derved ikke at støde an mod østerlandsk Skik og Brug. Det Hverv, han overdrager Phøbe, der har ydet ikke alene ham, men mange andre Hjælp og som tjente Kirken i Kenkreæ sandsynligvis som Diakon, og hans gentagne Forskrifter til Priscilla, der lærte Apollo at prædike, viser dog ganske tydeligt hans Holdning overfor troende Kvinders værdige Udførelse af de hellige Handlinger. Det er sandt, at han gav de korinthiske Kvinder Raad om, hvorledes de skulde være klædte, naar de prædikede eller bad, og ligeledes gav han dem Formaninger om, at de skulde være stille, det kunde ikke gaa, at de sad og snakkede i Kirken. Det vilde jo ogsaa være ganske upassende, om Mænd eller Kvinder gjorde det nutildags.